

BESPREKINGEN

Cairns, D.K., Bredin, K.A. & Montevecchi W.A. 1986. ACTIVITY BUDGETS AND FORAGING RANGES OF BREEDING COMMON MURRES. Auk 104: 218-224.

Om het tijdsbudget (vliegtijd, duiktijd en zwemtijd) van broedende Zeekoeten in Newfoundland te meten, werden deze uitgerust met

electronische 'activiteitsmeters'. Ongeveer 90% van de tijd die niet in de kolonie werd besteed, zowel tijdens het broeden als in de jongenperiode, werd op het water of duikend doorgebracht, de resterende 10% vliegend. De som van de actieve fourageertijd en de vliegtijd was 27%; de rest (73%) werd rustend/zwemmend doorgebracht. In de jongenperiode werd 13.6% van de tijd buiten de kolonie duikend doorgebracht en het aandeel duiktijd nam af naarmate de totale afwezigheid langer duurde. Uit de individuele fourageervluchten werd een potentiële 'fourageerrange' berekend. De mediaan bedroeg 37.8 km voor broedende vogels en 5.4 km voor vogels met kuikens (bij een vliegsnelheid van 58 km/uur). De maximale afstanden waren respectievelijk 123 en 80 km. In het artikel wordt nog eens extra benadrukt dat electronische activiteitsmeters meer inzicht kunnen verschaffen in zeevogeloecologie en energiebesteding, maar ook in de beschikbaarheid en het voorkomen van de prooi.

GOK

Okill, J.D., French, D.D. & Wanless, S. 1989. SEXING RED-THROATED DIVERS IN SHETLAND. Ringing & Migr. 10:26-30.

Van 1979-87 werden op Shetland 78 adulte Roodkeelduikers tijdens het broedseizoen gevangen en geringd. Van deze vogels werden vleugel-, snavel-, tarsuslengte en gewicht bepaald. Met behulp van deze gegevens werden discriminantfuncties berekend om het zo mogelijk te maken levende vogels aan de hand van lichaamsmaten te sexen. Over het algemeen bleken de mannetjes een fractie groter dan de wijfjes en was de overlap gering. Aan de hand van de berekende formules kon de meerderheid van de Roodkeelduikers correct gesexed worden.

GOK

Richardson, M.G., Ellis, P.M., Heubeck, M., McKee, J., Okill, J.D. & Pennington, M.G. 1989. A SYNOPSIS OF SEABIRD BREEDING, SHETLAND, 1989. Unpublished report Shetland Bird Club, Shetland.

In de herfst van 1989 verscheen een compilatie van de beschikbare gegevens over het broedseizoen 1989 van de zeevogels op de Shetland Eilanden. Elders in dit nummer is een bijdrage van Martin Heubeck opgenomen waarin de broedresultaten worden vergeleken met eerdere jaren: dit artikel is op het hier genoemde ongepubliceerde rapport gebaseerd. Een buitengewoon intrigerend aspect wordt in het artikel buiten beschouwing gelaten: De veranderingen in de populatie bij de succesvolle broedvogels. Zo werd er over de laatste 7 jaren een substantiële afname in het aantal broedparen van de Zeekoet geconstateerd. Op 'study plots' werden de volgende trends geconstateerd: Fair Isle (1987-89) -25%, Sumburgh Head (1984-89) -31%, Troswick Ness (1982-89) -53%, Noss (1982-89) -45%, Eshaness (1981-89) -55%, Burrae, Yell (1982-89) -54% en Hermaness (1981-89) -47%. In totaal betekent dat een gemiddelde reductie van de populatie van 6.3% per jaar sinds 1981 (Σ 56.7%). Het broedsucces van de Zeekoet op de Shetlands is niet gereduceerd; de broedvogels dragen voldoende grote zandspieringen aan en het aantal uitvliegende kuikens is normaal. In 1989 bestond 98.5% van het voedsel van jonge Zeekoeten uit zandspiering. De oorzaak van de afnames wordt gezocht in een verhoogde sterfte in de winter (door olie, verdrinking, jacht of ongunstige voedselsituatie; pers.comm. Martin Heubeck).

CJC